

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 102/10

Λουξεμβούργο, 12 Οκτωβρίου 2010

Απόφαση στην υπόθεση C-499/08
Ingeniørforeningen i Danmark εξ ονόματος του Ole Andersen κατά Region
Syddanmark

**Η άρνηση καταβολής αποζημιώσεως απολύσεως σε εργαζόμενο για τον λόγο ότι
αυτός μπορεί να λάβει σύνταξη γήρατος συνιστά διάκριση με βάση την ηλικία**

Το δανικό δίκαιο προβλέπει την καταβολή ειδικής αποζημιώσεως απολύσεως σε όσους εργαζομένους συμπλήρωσαν χρόνο υπηρεσίας τουλάχιστον δώδεκα ετών στην ίδια επιχείρηση. Εντούτοις, η αποζημίωση αυτή δεν καταβάλλεται σε όσους εργαζομένους μπορούν να τύχουν, κατά τον χρόνο της απολύσεώς τους, συντάξεως γήρατος από σύστημα ασφαλίσεως του οικείου επαγγελματικού κλάδου, ανεξαρτήτως εάν ο ενδιαφερόμενος επιθυμεί να συνεχίσει να εργάζεται.

Ο Ο. Andersen εργάστηκε για τη Region Syddanmark (Περιφέρεια Νότιας Δανίας) από το 1979 μέχρι την απόλυσή του, το 2006. Ηλικίας τότε 63 ετών, επέλεξε να μην συνταξιοδοτηθεί αλλά να εγγραφεί στους οικείους οργανισμούς προς αναζήτηση εργασίας. Ζήτησε ειδική αποζημίωση απολύσεως, αίτημα που απορρίφθηκε με την αιτιολογία ότι ο Ο. Andersen μπορούσε να λάβει σύνταξη. Το Ingeniørforeningen i Danmark, σωματείο εργαζομένων, άσκησε εξ ονόματος του Ο. Andersen, αγωγή ενώπιον του Vestre Landsret (Εφετείο για τη δυτική Δανία), ισχυριζόμενο ότι η εν λόγω ρύθμιση εισάγει διάκριση λόγω ηλικίας απαγορευόμενη από την οδηγία 2000/78/ΕΚ¹.

Στην απόφαση που εξέδωσε σήμερα, το Δικαστήριο διαπιστώνει, κατ' αρχάς, ότι η επίμαχη ρύθμιση εισάγει διαφορετική μεταχείριση ευθέως συνδεδεμένη με την ηλικία. Συγκεκριμένα, στερεί το δικαίωμα για ειδική αποζημίωση απολύσεως από ορισμένους εργαζομένους αποκλειστικώς και μόνο επειδή μπορούν να λάβουν σύνταξη γήρατος. Στη συνέχεια, το Δικαστήριο εξετάζει εάν ενδεχομένως δικαιολογείται τέτοια διαφορετική μεταχείριση.

Το Δικαστήριο σημειώνει, κατ' αρχάς, ότι σκοπός της ειδικής αποζημιώσεως απολύσεως είναι να διευκολύνει τη μετάβαση σε νέα εργασία εργαζομένων οι οποίοι έχουν σημαντική προϋπηρεσία στον ίδιο εργοδότη. Στη συνέχεια, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι ο επίμαχος περιορισμός στηρίζεται στο σκεπτικό ότι όσοι συνταξιοδοτούνται έχουν κατά κανόνα αποφασίσει να αποσυρθούν από την αγορά εργασίας. Τέλος, με τον περιορισμό αυτό διασφαλίζεται ότι οι μισθωτοί δεν λαμβάνουν συγχρόνως αποζημίωση και σύνταξη γήρατος. Η σκοπούμενη με την αποζημίωση προστασία όσων εργαζομένων διαθέτουν σημαντική αρχαιότητα στην επιχείρηση και η ενίσχυση για την επαγγελματική επανένταξή τους συνιστούν θεμιτούς σκοπούς της πολιτικής στον τομέα της απασχολήσεως και της αγοράς εργασίας. Ως εκ τούτου, το μέτρο πρέπει, κατ' αρχήν, να λογίζεται ως δικαιολογούμενο «αντικειμενικά και λογικά», «στο πλαίσιο του εθνικού δικαίου», όπως ορίζει η οδηγία 2000/78.

Όσον αφορά το ζήτημα κατά πόσον ο επίμαχος περιορισμός είναι ανάλογος προς τους σκοπούς τους οποίους εξυπηρετεί, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι ο αποκλεισμός της καταβολής ειδικής αποζημιώσεως απολύσεως σε όσους εργαζομένους πρόκειται να λάβουν σύνταξη γήρατος από τον εργοδότη τους δεν είναι προδήλως ακατάλληλος για την επίτευξη των προαναφερθέντων σκοπών.

Εντούτοις, το Δικαστήριο εκτιμά ότι ο περιορισμός αυτός βαίνει πέραν του αναγκαίου μέτρου για την επίτευξη των ως άνω σκοπών. Συνέπεια του περιορισμού αυτού είναι να αποκλείονται από την αποζημίωση όχι μόνον όσοι εργαζόμενοι πρόκειται πράγματι να λάβουν σύνταξη γήρατος από τον

¹ Οδηγία 2000/78/ΕΚ του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2000, για τη διαμόρφωση γενικού πλαισίου για την ίση μεταχείριση στην απασχόληση και την εργασία (ΕΕ L 303, σ. 16).

εργοδότη τους, αλλά και όσοι πληρούν τις προϋποθέσεις για τη χορήγηση συντάξεως, πλην όμως επιθυμούν να συνεχίσουν την επαγγελματική τους σταδιοδρομία. Η **επίμαχη ρύθμιση, καθόσον αποκλείει την καταβολή ειδικής αποζημιώσεως απολύσεως σε εργαζόμενο ο οποίος, καίτοι πληροί τις προϋποθέσεις για να τύχει συντάξεως γήρατος από τον εργοδότη του, επιθυμεί να παραιτηθεί προσωρινώς από την είσπραξη αυτής της συντάξεως προκειμένου να συνεχίσει την επαγγελματική του σταδιοδρομία, βαίνει πέραν του αναγκαίου μέτρου για την επίτευξη των επιδιωκόμενων με τη ρύθμιση αυτή σκοπών, επομένως δεν δικαιολογείται.**

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η διαδικασία εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως παρέχει στα δικαστήρια των κρατών μελών τη δυνατότητα να υποβάλουν στο Δικαστήριο, στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς της οποίας έχουν επιληφθεί, ερώτημα σχετικό με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ή με το κύρος πράξεως οργάνου της Ένωσης. Το Δικαστήριο δεν αποφαινεται επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να επιλύσει τη διαφορά αυτή, λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου. Η απόφαση αυτή δεσμεύει, ομοίως, άλλα εθνικά δικαστήρια ενώπιον των οποίων ανακύπτει παρόμοιο ζήτημα.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη ☎ (+352) 4303 2582

Στιγμιότυπα από τη δημοσίευση της αποφάσεως διατίθενται από το "[Europe by Satellite](#)" 📠 (+32) 2 2964106